

Det er mest om kveldene at jeg kommer på at du finnes. At du eksisterer der ute - i akkurat samme verden - og det plager meg.

Det plager meg at jeg kan huske veggene i garderoben, de du dyttet meg inntil en sen februarkveld, før du låste leppene mine til dine. At jeg fortsatt kan kjenne frosten som gnager seg gjennom strømpebuksene og inn i leggene, etter å ha gått altfor mange skritt i den altfor høye nysnøen, sammen med deg. Jeg vrir meg i ergrelse hver gang jeg husker fritimene i kantina, da du reddet standpunkt karakteren min i religion ved å gi meg et lynkurs i det jeg skulle ha foredrag om i neste time, da du satte punktum i diktet mitt i norsken.

Allikevel er det som irriterer meg mest, de gangene jeg nå og da skulle komme til å tenke på deg og huske at du fortsatt er der ute et sted - du også, det store smilet ditt. Det irriterer meg så grenseløst at jeg ikke kan fjerne dette fra hukommelsen, det er som brent fast i netthinna, sammen med latteren din som har glemt å finne veien ut av mellomøret. Det irriterer meg noe så jævlig at det fortsatt er slik jeg husker deg, men mest av alt er jeg irritert fordi jeg ennå ikke har møtt noen som kan måle seg med den du en gang var (for meg.)